

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrta leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrta leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrta leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi juternjega praznika izide prihodnji list v soboto 16. avgusta 1884.

Naši mladeži!

—o.— Jutri zbere se nam slovenska naša mladež v Sevnici, da se obradosti in razvije nadobudne svoje moči. Od Adrije in Soče, Save ter Drave bode prihitel slovenski dijak, da stopi v slavnostno kolo svojih tovarišev ter zapoje veličastno pesen domovinske svoje ljubezni! Časi so taki, da bi mladina naša ne prekoračila mejnikov, ki slovensko domovino ločijo na toliko delov, da bi mladina naša bežala pred vkupnim pojavom slovenske svoje narodnosti, ako bi ona tako diplomatizovala in se tako rada na okolnosti ozirala, kakor to dandanes brez potrebe delajo nekateri njeni starejši rojaki, nekateri naši voditelji! Mladina pozna samo jedno politiko, politiko srca svojega. Srce je kompas vsemu njenemu nebanju in dejanju, in to srce je v mladini naši še odsvit čistega sinjega neba in s pravo vestalsko gorečnostjo skrbi se za ogenj domovinske ljubezni v njem! Hvala Bogu, da je tako! Drugače bi bil naš narod podoben jesenskemu drevesu, kateremu so posekali že mnogo vej, ki pa tudi nima nobene moči v sebi, da bi v prihodnji pomladi ozelenel, cvetel in še kedaj kaj rodil!

Zatorej pošiljamo tople pozdrave slovenskemu našemu naraščanju, na jutrnji slavnosti zbranemu!

Kdor je količkaj idealno navdahnjen kedaj užival veselje dijaškega srca na narodni slavnosti, čestokrat se še pozneje spomina, kako mu je bilo tedaj. Že tedaj, ko si se za kratek čas poslavljaj od svojih domačih, ko si cele dneve meril prašno cesto, ko si se z gostoljubnostjo svojih rojakov prebijal do slavnostnega kraja, že tedaj bila ti je duša veselo vznemirjena, in kakor ptič lebák, z ljubeznivim nagonom v srci hitel si naprej! Drugi so morebiti s svojimi nameni pohodili narodno slavnost, — ti, ti si to storil gotovo le iz koprneče ljubezni do domovine, tebe je nedolžno narodno navdušenje dvignilo na daljni pot. Jedin sebičen namen ti je morebiti bil ta, da bi se še bolj navdušen za svoj rod povrnil domov! In kako srečno zamaknen si bil tiste

ure, ko si mej mnogobrojno maožico stoječ, poslušal doneče besede o tvoji domovini, tvojem narodu, o njenem trpljenju in ustajenju, o zlati dōbi, ki ima kedaj prisvetiti tvojemu ljubljenu narodu slovenskemu! Z nedolžnim očesom si motril vse, brez težkih spon izkustva lahko te je bilo dvigniti v sijajno naročje domišljije, in srečen si bil, tako srečen, da bi se bil rad dal živega zakopati za blaginjo svoje domovine. Tvoja ljubezen do domovine je bila tedaj še živ ogenj, ki je razplapolal pri vsakem dihu najmanjše sapice, tedaj si bil ti še čist, pogumen, morálen, tedaj še nesi bil izprijen. Zato si bil srečen in ljubil si plamteče svoj rod in dom!

In če se pozneje spominamo na te dijaške svoje ljubezni do domovine, kakšni so čestokrat naši občutki pri teh spominih? Pozneje je bilo izkustvo potrkalo na naše duri, videli smo moč nasprotnikovo, dejanja so nas učila, da je življenje človeško v najboljšem slučaju kompromis; gledali smo, kako se laž, izdajstvo in sleparstvo pasejo za bogato obloženo mizo, a krepost, plemenitost in resnica, kako jim je beráčiti po svetu, — to in drugo je bilo dovolj, da smo se spremenili in dobili drugačne nazore tudi o svoji domovini! Prišli smo morebiti tako daleč, da smo se odpovedali domovinski ljubezni, ki je bila nekdašnje naše največje, morda jedino veselje! Sovražiti smo morebiti začeli svoje mlade dni, ki so nam zaznamenovani s prokletstvom narodnega duha, in svoje to sovrašstvo, svoje izdajstvo, svojo nebriznost za sveto narodno stvar opravičujemo z izrekom: „L' âge des illusions est passé“ — „Čas iluzij je proč“!

Mladeži naši, zlasti tisti, ki bode jutri prispela v Sevnico, želimo, da bi je nikdar poznejše dni ne bilo sram gorečega narodnega duha, kateremu na slavo se sedaj tako rada shaja in zbira! Želimo jej, da bi, oziraje se na prošla svoja, sedanja leta še v visoki starosti imela sladko zavest, da nijedenkrat ni otemnela njena ljubezen in požrtvovalnost za stvar našo slovensko, da bode lahko legla v grob z istim cvetom domovinske ljubezni, kateri jo danes diči in ki jej tako lepo pristojí! A prekrasno to zavest dosežeš, ljuba slovenska mladina, samo tedaj, ako nesi v poznejšem življenju trst, ki ga veter maja simo

tamo, ako si bodeš vsigdar mogla veselo reči s pesnikom našim:

Ko v steno valovje, osóde vihar
Ob me se zaganja;
A duh se ponósní ne klanja,
Ti streti me moreš, potrèti nikdár,
Osóde sovražne besneči vihar!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. avgusta.

Nekateri krogi se še vedno prizadevajo, da bi skovali kak kompromis v **štajerskem** veleposilstvu. Kakor se pa čuje, liberalni volilci nečejo nič slišati o kompromisu in rajši propadejo, nego bi se s konservativci pogajali. Od več strani se imenuje grof Henrik Bellegarde, kot bodoči deželni glavar štajerski. Ta pripada k „srednjej stranki“, katera bode neki pri volitvah volila z liberalci.

Včeraj so volila **koroška** mesta in trgi v deželni zbor. V tej skupini voli se dvanajst poslancev, izmed katerih voli 3 trgovska zbornica v Celovci. Privikrat so volila sedaj vsa mesta doma, vendar to v tej deželi nema nobenega upliva na izid volitve. Mi še nemamo natančnih poročil, kako so te volitve izpale, a že tako vemo, da so izvoljeni liberalci, ker drugačnega izida niti pričakovati ni.

Mladočeskega tabora na Lipanskej gori udeležil se je tudi c. kr. general izven službe poslanec Samec in bil od vseh udeležencev z gromovitimi slava-klici pozdravljen.

Vnanje države.

Crnogorski specialni poslanec, Božo Petrović, vrnil se je 8 t. m. iz Carigrada čez Varno, Pešto in Reko domov. Pred odhodom ga je še sultan povabil k dvornemu obedu. Vuković, ki ga je s prva nameraval spremit, ostane še v Carigradu, da konča neke dogovore s turško vlado.

Posebni ukaz **srbskega** kralja imenuje sanitetnega šefa dr. Vladana Djordjevića županom Belgradskim.

V Varšavi je že vse pripravljeno za slovesen vsprejem **ruskega** cesarja. Storjene so tudi najstrožje naredbe za varnost visokega gosta. Palači Lazienki in Belvedere, kjer misli stanovati car, sti popolnem obkoljeni po stražnikih. Prišlo je mnogo policijskih agentov iz Petrograda. Varavsko železnico bodo zasedli vojaki. Komunikacijski minister, general Possiet, je sam ogledal to železnico.

LISTEK.

Tri dni ob gorenjej Savinji.

(Spisal Josip Levičnik.)

(Dalje.)

XI.

Na cilji toli težavnega potovanja, s prostim razgledom na tako krasen svet okolu nas polaste se nas mogočni čuti, — čuti občudovanja okolu in okolu nas se razprostirajoče zemlje, naše lepe domovine. Njej v čast izpraznemo steklenice in jih vržemo po bregu, da se na tisoč kosov razbijejo po skalovji.

Nebo jasno, kot ribje oko; niti jeden obláček ni kalil svetlo-višnjevih višin. Samo vrhovi daljnih gorá so bili okajeni s sivim dimom, da je bilo težko razločiti mejo obzorja.

Sedaj še le nam je bilo mogoče, ogledati si orjaško gorovje „Štajerske Švice“ v vsem njenem veličastvu. Kakor ogromni okamneli valovi od viharja razburkanega morja stoje tu gorski velikani, orjaški, nemi svedoki mogočne roke stvarnika. Takoj na severu stoluje snežnoglava Rinka, za Grintovcem najvišja gora solčavskih planin, koje teme celo leto

s snegom pokrito ostane, a mej Ojstrico in Rinko dviguje strma Baba svoj skalnati vrh; na zapadu stoji orjaški Grintovec najvišji, tega pogorja, in okolu teh se družijo še mnoge večje ali manjše gore, kojih divje razdrapanih vrhuncv se ne more nagledati opazovalca oko. Še daleč proti vzhodu se vleče dolga vrsta manj visokih gorá in senenemu kupu podobna gora sv. Uršule označuje tam konec proge Karavank. Ali kmalu se nam od mrtvega sivega skalovja obrnejo oči na svetlozelena brda spodnještajerskih holmov, na široko savsko polje, na krasno Gorenjsko in Koroško. Nobeno pero ni v stanu popisati divne krasote tega razgleda. — Mnogokrat smo se čudili visočini Pohorice, mnogokrat naše domače hribe smatrali za mogočne višave. Od tukaj pa se nam je videla Poharca kakor neznatna proga holmov in drugi spodnještajerski hribi kakor krtine na zelenem travniku.

Od svetlega obrežja spodnještajerskega hribovja se obrnemo v sosedno Kranjsko, kjer posebno rajska Gorenjska vse svoje krasote ponuja našim očem. Sedaj občudujemo veličastnega Triglava, sedaj zopet ogledujemo temnozelene bregovine njegovega vznožja. Spodaj v ravnini pa se vije mogočna Sava, katera se, poječa gredoč z mesti in trgi posejana gorenjska polja, izgubi na vzhodnej strani Ljubljane in se še

le daleč doli na hrvatskej meji zopet pokaže našim očem. Na južnej strani gorenjske ravnine vidimo belo Ljubljano in dalje na jugu s cerkvami in gradovi venčane holme dolenske. Čisto na jugozapadu vidimo dolgoraztegneno, pusto kraško gorovje, da, nekateri so celo trdili, da se čez isto vidi morje, vendar nesem jaz vkljub izvrstnemu daljnogledu od morja videl ničesar. Na severu pa hiti po lepej koroškej dolini deroča Drava, koja se kmalo skrije za orjaško Peco.

Precej koroške zemlje zakrivajo sicer mogočne gore Košuta, Obir in Peca, pa najlepši kraji, kakor lavantinska dolina, Celovec z okolico, gorovje gorenje Koroške s promnogimi mesti in trгови, gradovi in cerkvami bili so našim pogledom odprti.

Vedno in vedno smo vnovič obračali svoje oči na toli krasno zemljo in prsa nam je širila ponosna zavest, da je ravno ta rajska, z zelenimi dolinami in redovitimi holmi pokrita, z gorami venčana zemlja naša mila domovina.

Pač resnične besede pesnikove, koji pravi:

Oj zlata mati domovina,
Ti krasna si, krasnejše ni
Kar jih obseva zarja dneva.
Krepostna si, vsa vredna ti,
Da krona venča te kraljeva.

V Cesanaticu (Romagna) so pred tremi dnevi odkrili marmorevo ploščo na čast Mazziniju. 500 odposlancev in 31 radikalnih **laških** društev je bilo zastopanih. Govorili so štirje govorniki, pa njih govori so bili tako republikanskega duha, da jih je moral vladni zastopnik ustaviti. Tudi jedna zastava z revolucionarnim napisom bila je konfiskovana. O tej slavnosti italijanski listi večinoma molče, ali jo pa le prav kratko omenjajo. — Italijanskim razbojnikom so se baje povrnil prejšnji boljši časi. V celem Rim-skeje Campagni ni več varno. Celo pred vrati svetega mesta napadajo razbojniki mirne prebivalce. Vlada se prizadeva, da bi temu ropanju naredila konec, pa se jej neče posrečiti. Večkrat se je že kje vnel boj mej karabinjeri in roparji, pa vselej so je nazadnje poslednji srečno odgnili.

V predvčerajšnji seji **francoskega** kongresa se je odveč stranij predlagalo več dostavkov, mej drugimi je Desmon stavil predlog, da se odpravi predsedstvo republike. Vsi dostavki so bili zavrnjeni. Potem je pa kongres po precej dolge debati vsprejel tretji odstavek revizije, da določbe o organizaciji senata ne bode več spadale v ustavo, s 468 proti 271 glasom. H koncu je stavil še jeden poslanec predlog, da se člani rodbin, ki so vladale v Franciji, iztirajo in konfiskuje njih premoženje. Ta predlog bil je zavrnjen. Včeraj popoldne je imel kongres deveto sejo, v kateri je bilo dosti prepira, pa se ni nič določnega doseglo. Vedni prepri, novi predlogi in dostavki delo zadržujejo.

Vse časopisje se sedaj bavi z vestjo, da grof Kalnoky obišče **nemškega** kancelarja v Friedrichruhe. To velja za dokaz, da še obstoji nemško-avstrijska zveza. Vsi ugibljejo, o čem se bosta pogovarjala ta dva velika državnika. Sodi se, da so novejši dogodki, tikajoči se orijenta, pred vsem povod njih snidenju. Taki dogodki so egiptovsko vprašanje, pomahomedanjenje sanitetnega sveta v Carigradu, zahtevanje Turčije, da se odpravi konzulsko sodstvo in inozemske pošte v vsej otomanskej državi. Pomenljivo je, da ogerskim listom, celo oficijoznim to snidenje našega ministra vnanjih zadev nič ne ugaja, ter poudarjajo, da je popolnem nepotrebno, ko se je že Tisza sešel z nemškim cesarjem v Ischlu. Ogri bi radi sami odločevali vnanjo politiko cele monarhije, zato bi radi, da bi ostalo le pri obisku ogerskega predsednika, in bi tako bilo priznано tudi po diplomatičnem potu vsaj indirektno neko predstvo Ogrske pred drugo državno polovico.

Kakor je Fitzmaurice objavil v spodnji zbornici, je **angleška** vlada naročila svojima zastopnikoma v Rimu in Carigradu, naj se zahvalita dotičnim vladama, ker sti podpirali angleške predloge pri konferenci.

Dopisi.

Od Save 13. avgusta. [Izv. dop.] (Notranjska izjava). V najnovejšem dnevniku z dne 12. t. m. beremo izjavo nekaterih veljavnih notranjskih mož, v kateri ti prav odločno protestujejo proti nekemu članku v „Slovanu“ št. 32, ki neki surovo in neopravičeno napada častitega g. deželnega predsednika tako, da se ta izrodek domačega časopisja, kakor pravijo, vsakemu dostojnemu in olikanemu možu studiti mora.

Radovedni hitro poiščemo dotično Slovanovo številko, da izvemo, kaj neki je pisal, da se mu mora taka obilna množica mož po robu staviti. In kaj smo našli?

Slovanov članek pripoveduje, da je g. deželni predsednik si letos svoje letovišče izbral v Logatci, nemara ravno z ozirom na volitev deželnega poslanca na Notranjskem, da bi delal zoper njemu ne-

ljubega dr. Zarnik-a, ali pa morebiti sam za — se pripravljala pot v deželno zbornico. Tako „Slovan“.

Zdaj pa vprašamo, ali bi se g. deželni predsednik res tako silno onečastil, ko bi i res delal zoper kacega vladil neljubega kandidata, ali pa tudi sam kandidoval. Ali so njegovi predniki mari ob volitvah križem roke držali? Je li mari njegov nekdanji prednik in sedanj minister za nauk in bogočastje g. baron Conrad vse poštenje izgubil, ko je za Idrijo kandidoval in celo propal? In je li za grofa Schönborna kaka sramota, da se je dal v deželni zbor moravski voliti? In g. baron Winkler sam, ali ni bil mnogo let deželni in državni poslanec goriški? In ako mu zdaj „Slovan“ podtakne željo priti v deželni zbor kranjski, zakaj bi bilo to tako nedostojno, ostudno in gnusno, da bi bilo zoper to treba klicati celo Notranjsko na orožje in na upor?

Vrhu tega pa nikar ne pozabimo, da je vrednost tiskovne svobode ravno v tem, da se smejo kritikovati tudi visoke vladne osebe. Saj vemo, da Dunajski časniki niti samemu grofu Taffeju ne priznajo. Strašanska srditost častnikarskega našega Benjamina zastran tega Slovanovega članka se nam torej ne zdi naravna, ampak zelo zelo umetna in bojimo se, da Vi notranjska gospoda neste vsi vedeli, kaj ste podpisali, in da je nekdo Vašo dobrovoljnost in Vašo udanost do častitega g. deželnega predsednika, katerega tudi mi drugi spoštujemo, zlorabil.

Iz Starotrške doline na Notranjskem 12. avgusta. [Izv. dop.] V hudo razburjenih časih živimo. Kako pa tudi ne bi, ko se tako črni politični oblaki zbirajo nad nami, in ko Notranjska pred durmi stoji, da pokaže, zasluži li njeni prebivalci ona jako laskava odlikovanja od družih Slovencev, ki se jim zlasti sedaj pred volitvami od vseh in posebno od neke strani v toliki obilnosti poklanjajo. Narodno probujeni so res naši Notranjci; nemškim kolovodjem bi se srce radovalo, ko bi videli, da se njihovi prosti kmetje toliko zanimajo za politično javnost; narodno prebujeni so tudi v tem zmislu, da večina njih sme brez nevarnosti citati „najnovejši dnevnik“ — to bodi g. prof. Šukljeju povedano, ki se je hvalil, kako je njegov organ zlasti mej nami razširjen, in koval iz tega mastne dedukcije za svojo gosposko mizo; — ali ona skrivna in vender vsem poznana roka, ki s prečudnimi mahinacijami, tako da jo le malokdaj moreš kreniti po prstih, dosega vse, kar njej godi in jej navadno prideš na sled še le, ko je že prepozno, ona roka poseza tudi sedaj pred volitvami mej nas Notranjce in nastavlja jako duhovito izumljene zanjke, v katere lovi one, ki potrebujejo vkljub svojej narodni zavesti še jasnega pouka, tako da se ni čuditi, ako je naš kmet zbehan bolj kot kedaj. Tu ti ustane prorok, ki ti z lepimi, medenosladkimi besedami šepče na uho: „naročite se na najnovejši dnevnik“, volite tako, kakor se Vam tam pripoveduje, g. tako želi, prikupili se boste s tem g. grofu, da Vam bo vse storil, kar ga boste prosili, in da bo skrbel, da se davki zmanjšajo, saj veste, da ima on vso pravico v rokah!“ In črna suknja in kolar dajeta tem besedam toliko tehtnosti, da drže, kot bi pribil in privezal. Gospod kaplan! ravno Vi bi morali imeti najmanj povoda biti sredstvo oni skrivni roki in zagovornik nekdanjega, tudi od Vas takrat smrtno sovražnega, „brezvernega Šuklje-ja“, kakor ste ga često blagovolili nazivati. Mari res mislite, da se tako lahko kar iz rame na ramo napravi Pavel iz Savla? In ali je to možak, ki je danes bel, kakor sneg, a jutri ko potegne druga sapa za njegovo osebo, reče, da je to črno, kar mu je bilo prej belo? ali to narodnjak, ki je na poziv vrlega našega pisatelja in pesnika, da bi svoje talente posvetil zgodovini slovanski, odgovoril: „A, das Slavische schmeckt mir nicht“? Ali je to značaj, ki je v zahvalo g. Stritarju za Dunajska pisma porogljivo v družbi rekel: „no, ta se mi je pa usedel!“? In vender ste vi prorok njegovih naukov! — Ali ko bi bilo samo to! Tu zopet pride drug prorok, ki nam pesek v oči meče, rekoč: „Če bo dr. Zarnik tudi izvoljen, saj se bo zopet odpovedal, saj on neče biti poslanec, raje ga ne volite!“ Ali naj na to kaj odgovorim? — Nič! Saj nas Vi, gospod, sami nemate za tako neumne. — Pa še tretji pride, — vseh dobrih reči je troje — in ta pride celo z zelene veje: okrožnico Vam pošlje, češ, da notranjski volilci perhorescirajo članke „Slovanove“ in dajo popolno zaupanje gosp. deželnemu predsedniku in da naj le volijo po svoji vesti in svojem prepričanju, to se pravi, se ve, tistega z ze-

lene veje v Cerknici, ki je poslal okrožnico, na katero se je ujeti dal celo mož — župan, na katerega bi bil človek grad zidal. Dobro, zaupnico damo radi g. dež. predsedniku, ali je pa to disciplina, ko kandidatje za poslanca rastejo kot gobe iz tal? — In slednjič pa še to: Ali ne bi bilo umestneje, da bi bil gosp. Obreza sklical volilni shod na isti dan, kakor je obljubil gosp. dr. Zarnik poročati svojim volilcem? Čemu po nepotrebi zapravljati gnotne moči naših volilcev, ki stanujejo tako daleč od Postojine? Toraj naj bi šli naši volilni možje v malo dneh trikrat v Postojino in to sedaj, ko je največ dela na polji? Mogoče je le, da gosp. Obreza tistikrat, ko je odposlal svoje vabilo, še vedel ni za dr. Zarnikovo nameravanje. (?) Vsekako bi se moralo to oboje na jeden dan goditi, če se že mora zgoditi. Človeka jeza in žalost obhaja, ko vidi na jedni strani tako usiljivo stezati prste tiste skrivne roke, na drugej pa mlačnost, omahljivost in nedoumno brkljanje onih ljudij, ki so v prvi vrsti poklicani svetiti našim Notranjcem.

Vender lahko smelo trdim, da bodo naši volilni možje iz kmetskih občin mesta Loža ostali pri tisti moški besedi, ki so jo izrekli v „Slovenskem Narodu“ takrat, ko je dr. Zarnik odstopil, v tistem poslanem, v katerem so s svojimi podpisi dali popolno, brezpogojno zaupanje dr. Zarniku. Naj bi le vsi volilci tako dobro vedeli, kakor naši, da gre tu za značajno moštvo, a ne za osebo dr. Zarnikovo, da, ko bi tudi desetkrat boljšega poslanca imeli, kakor je dr. Zarnik, v tem slučaju ne smemo voliti drugzega, nego njega; kajti ko bi ga, izrekli bi s tem le, da se ujemamo z načeli onih ljudij, ki nam hočejo komaj pridobljene narodne svetinje s potujčevanjem izneveriti.

Saj ne zahtevamo nič, kar ne bi bilo utemeljeno. Le pogledite na brate nam Čhe! Zakaj so si oni že toliko priborili? Samo zaradi tega, ker se ne puste od nobenega za nos voditi, ker se ne klanjajo in ne verujejo sladkim vedno obetajočim, a samo obetajočim besedam. Le ne premehki in prepohlevni! V nas samih je moč, sami si moramo pomagati. Godilo se nam bo tako, kakor si sami zaslužimo.

Z Dolenjskega 12. avgusta. [Izv. dop.] (Najnovejši dnevnik in dr. Zarnik.) Vsak narod časti in spoštuje može, ki branijo njegove pravice, njegove koristi. Narod, ki ni hvaležen tistim, ki zanj delajo, ni vreden, da jih ima. Zatorej se nam tukaj nič kaj ne dopada, da se uradno glasilo nekaj časa sem tako strastno zaganja mej drugimi tudi v dra. Zarnika, ter ga, kolikor le mogoče, v blato tlači.

G. dr. Zarnik je bil nekdanj tudi naš poslanec in zatorej se zanj že nekoliko časa zanimamo in vemo, kdo je. Mi vemo, da je on zvest sin materi Sloveniji od mladih nog, ter v najhujših stiskah, ki jih je naš narod imel, nikdar ni omahoval. Najnovejši dnevnik mora sam priznati, kako so se imele „Novice“ in tudi drugi slovenski listi mnogo zanimivega berila zahvaliti njegovemu peresu. Pa kako možko se je on obnašal tudi v deželnem zboru. Naj omenimo le jedno. Kako korenito je on pobijal v deželnega zbora sesiji 1878 različne zvijače in krivice nemškutarske pri volitvi v kupčijsko zbornico. To je bilo pravo veselje, poslušati in brati njegove govore. Pa še nekaj vemo. Mej našimi odvetniki je g. dr. Zarnik v malem kardelci tistih, ki slovenske uloge sodnijam podajajo in slovenski obravnavajo. Že leta 1871 je on kot odvetniški koncipient delal večinoma slovenske uloge in ljudem slovenska pisma, ter se je držal in se še drži tega načela strogo tudi kot odvetnik, čeravno vemo, kako pisano se gledajo taki odvetniki še dandanašnji. To je značaj! Da se torej najnovejši dnevnik upa tacega moža očitno grditi in celo zasmehovati ga, to se nam zdi preveč, to mora vsacega poštenega Slovenca razžaliti, in odločno moramo od tukaj protestovati proti tacemu ravnanju.

Kaj imamo Slovenci res že tako obilico delavnih narodnjakov, da bomo mirno gledali, ko jih bodo pred svetom grdili in po blatu valjali? To bi bila nehvaležnost, celemu narodu v sramoto.

Sploh pa tukaj ne razumemo, zakaj se vladni list toliko zaletava v dra. Zarnika in se z vsemi štirimi upira, da bi ga Notranjci za poslanca ne volili. Saj se vendar to v prednost šteje grofa Taaffeja vladi, da se ona v volitve ne meša. Zakaj ravno tukaj izjema? Saj vender vsi dobro vemo, da gosp. dr. Zarnik nikdar ni bil Taaffejevi sistemi protiven.

Mokro pa mi oko postane, ko se spomnim njenih teženj, njene bridke osode:

A trnjev le tvoj venec je,
In rod tvoj rod — mučenec je!
Sovražni svet te le prezira,
Prezira te in te prezira. — —

Ura se pomakne na deset, začnemo se pripravljati na odhod. Prav na temenu najdemo v razpoklino vtakneno steklenico, nabasano z vizitnicami obiskovalcev; tudi mi vtaknemo svoje v ta visokoshranjeni arhiv. Včasih je bil v to razpoko zasajen lesen drog, na istem kositarjeva zastava z napisom:

Kamor se oko ozre
Povsod se ti slovenski svet odpre!

Ali premnogi vdarci strele razcepili so drog v drobne trščice, zastava pa se hrani spodaj v bajti.

Zadnjokrat se še ozremo po prelepej domovini, potem pa se uvrstimo za pot navzdol. Skoro bi trdil, da je vračitev nevarnejše. Vrtoglavi propad ravno pred sabo, brez trdne podlage za stopinje, je človek vedno v nevarnosti, da nastopi proti svojej volji sicer jako nagel, ali tudi zadnji pot v globočino.

Srečno pridemo k svojim tovarišem na Greben, kjer se z zalogo jedi in pijače okrepčamo za daljni in precej težavni pot čez „Škarje“ v Logarjevo dolino.

(Dalje prih.)

Mi Notranjem ne bomo nič svetovali, kako naj volijo, ker dobro vemo, da so sami dosti modri in našega sveta ne potrebujejo. Ampak če kaj, to jim g. dra. Zarnika priporoča ravno vladna protivnost. Saj je ljudski zastop za to in to je pravi pomen ustavne pravice, da ljudski zastopniki vlado kontrolirajo. Za to je pa treba neodvisnih moških značajev, ki si upajo tudi vladi resnico povedati, ne pa — prepohlevnih kimovcev.

Iz Velenja 12. avgusta. [Izv. dop.] Lepa misel začela je naudajati tukajšnje rodoljube in čim dalje, tem bolj se govori o tem, tem živahneje je zanimanje za to idejo. Naj mi bode torej dovoljeno, da v tej zadevi javno izpregovorim in stavim vprašanje: Ali bi ne bilo mogoče tu pri nas ustanoviti telovadno društvo Sokol z imenom „Šaleški Sokol“ ali vsaj podružnico „Savinjskega Sokola“? Marsikdo utegne ugovarjati, da bi to bilo težavno, kar je deloma tudi res, a le tedaj, če človek nema resne volje. Ako je pa dovolj resne volje, potem je Slovencu vse možno.

Ko bi se uresničila ta lepa misel, kako bi se po naši krasni dolini razvila narodna zavest. Čitalnica naša, ki dan danes nekako dremle, bi zopet oživila in društvo „Sokol“ navduševalo bi marsikaterega mlačeža in omahljivca in celo pri nasprotnikih bi vzbujalo spoštovanje, ko bi videli, s koliko srčnostjo se potegujemo in borimo za mili naš narod, kako hlabro čuvamo svoje pravice, kako telovadno naše društvo razen za gibčnost in krepkost telesa tudi skrbi za duševno izobraženje, za omiko in kot posledico, za socijalno in politično veljavo. Ko bi ta misel postala meso in kri, čutil bi se ves slovenski svet, da ima tiba naša dolinica razen naravne lepote še toliko zavednih in odločnih delavcev na narodnem polju.

A ne samo, da bi ta misel vzbudila marsikaterega še dremajočega, uplivala bi blagodejno tudi na naše sosede in kakor val v vodi dela vedno širše kroge, tako bi tudi narodno probujenje, iz političnega spanja zavzemalo vedno več sveta.

Torej, rojci dragi, poprimimo se dela z vso srčnostjo, bodimo složni in delavni. Močij imamo dovolj in upati smemo, da se nam pridružijo tudi bratje s št. Florijanskega in iz Slovenjgriškega okraja. Upati pa smemo, da nas bode pri tem podpiral vrli Savinjski „Sokol“, naše Čitalnice kum, le zatecimo se z zaupanjem k njemu. Pokažimo, da nam bije srce za narod, da smo v istini čvrsti in pogumni sinovi matere Slave, da se ne ustrašimo ovir in težav. Torej zakličem navdušeno vsem rodoljubom v naši dolini in vsem našim sosedom: Brzo na delo!

V. I.

Od sv. Križa pri Trziči. 13. avgusta. [Izv. dop.] Toliko se je že pisalo o nesrečni kugi, ki tako mori in davi naše ljudstvo, ki je že toliko žrtev zahtevala in jih še zahteva, o nesrečnem žganju — a vse brez uspeha; kajti vedno več se požije te strupene pijače; in ni se samo mej moškimi ukoreninilo žganjepitje, marveč tudi ženske se ga ne branijo. Nasledkov žganjepitja ne bom popisaval, saj so dobro znani in očitni. To poletje je pri nas že več oseb pograbila ta skoro neiztrebljiva kuga. Da bi noben več ne bil njena žrtva!

Opozoriti tudi hočem naše slavno županstvo, naj se prebudi iz spanja, katero je bilo pred neka terimi leti tako zelo razširjeno po slovenski naši deželi. G. župan! popustite nemščino — saj ni jedinozveličavna, in uradujte nam v našem domačem jeziku, katerega so naši predniki govorili; dopisujte uradom v slovenskem jeziku, katerega ste najpopred znali. Ne ozirajte se na Trzič, ne pričakujte od tam odrešenja.

Pripravite mi kmalu veselo priložnost, da Vas bodem zamogel javno pohvaliti. Dokler sami svojega jezika spoštovali ne bomo, kako zamoremo pričakovati od naših nam toliko sovražnih Nemcev in nemčurjev, da bodo spoštovali nas in naš jezik.

„Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.“

Z Gorenjskega 13. avgusta. (Surovost na Rudolfovi železnici.) Bilo je na Trbiži 27. julija t. l. okoli 11. ure, ko so se izdajali listki za vlak v Ljubljano. Stopim toraj k blagajnici ter poprosim nič slabega sluteč v slovenskem jeziku, naj mi dade karto. Toda kaj se zgodi? Mesto da bi mi dal karto, začne isti uradnik surovo in s provokatoričnim glasom dopovedovati, da ne razume „diese windische Sprache“. In ko ga opomnim, da bi pač moral znati na Trbiži slovensko govoriti, se zadere: „was, diese Sprache — ja können mich

gerne haben“. — Za Boga! Ali je Trbiž sredi pruske dežele? Kako se zamore kaj takega zgoditi na Trbižu, kjer bi uradniki morali znati najmanj tri jezike: slovenski, nemški in laški, kjer je mnogo občevanja z vsemi tremi narodnostmi. Kje si tolikokrat imenovana enakopravnost? Tukaj se vidi prav dobro, kako vodstvo državnih železnic spoštuje enakopravnost narodov, nastavljač uradnike ne razumevajoče jezika narodovega, kateri se povrh še obnašajo kakor kaki paše, ne pa kakor uradniki, ki so nastavljeni, da prijazno občinstvu postrežejo, ne pa da komu v obraz mečejo besede: „ja, können's mich gerne haben“. Uradniki, ki slovenski kruh jedo, zaničujejo slovenski jezik. Naj gre isti uradnik (in vsi drugi, ki z njim v isti rog trobijo) mej Cimbri in Teutone, da ne bode slišal slovenskega govora. Misli si li vodstvo Rudolfove železnice s tacimi uradniki pridobiti simpatije in zaupanja slovenskega ljudstva? — Še nekaj moram omeniti od Trbiške postaje. Ravno isti čas je bilo zunaj na kolodvorski verandi mnogo občinstva sedečega ali sprehajajočega. Iz čakalnice tretjega razreda pride stara žena in za njo so bili še drugi ljudje, a „portir“ zareži nad njo — ne kakor se spodobi pri ljudeh, marveč kakor mi psa zapodimo — z besedama: „marš veg“. Pač ni imel „portir“ zato nikacega povoda, ker zunaj je bilo še dosti prostora; in kjer smejo biti jedni, smejo biti tudi drugi, kajti za vse naj velja jednaka pravica, vsi so plačali z enakim denarjem. Če si uradniki državnih železnic tako tolmačijo prijazno občevanje in uljudnost z občinstvom, ne bodo pridobili spoštovanja niti sebi niti državi, katera je je nastavila, in katera bi imela gledati na to, da bi bilo njih obnašanje podobno poštenih ljudi obnašanju.

Ravno istega dne je prišlo mnogo romarjev z Lušarij in mej temi je bila tudi mati z dvema dečkoma. Stala je žalostna pred blagajnico, ker sama ni znala nemško, kasir pa — kakor je že popred rečeno bilo — ne slovensko; zatorej jej ni mogoče bilo povedati, kaj da bi rada imela. Čakala je toraj, da bi dobila kakega človeka, ki bi jo odrešil iz silnega položaja. Slučajno pride nek gospod in tega poprosi vsa boječa, da bi namesto nje vzel pri blagajnici listek. In kako mu je bila potem hvaležna, ko ji je listke prinesel!

Takih slučajev se gotovo na tej postaji mnogo prigodi, ker uradniki tu ne znajo slovenskega. Koliko sitnosti in nadlog imajo slovenski potovalci, ki ne razumejo blažene nemščine. Kdaj se bode pri nas v tem obziru na bolje obrnilo?

Domače stvari.

— (Gledališkega vlaka iz Ljubljane v Prago) ne bode, vsaj ne začetkom septembra, kakor je bilo določeno. V narodnem gledališču v Pragi prično namreč zdaj počitnice in potrebna so tudi neka popravila. Odbor za gledališki vlak ima danes zvečer sejo, katere ukrepe priobčimo v prihodnji številki.

— (Slovenska slavnostna predstava) v soboto 16. dan t. m. je, poroča se nam, osigurana. Kakor izvemo, poslovi se ta večer uzorna pevka in igralka, gospodič. Matilda Nigrinova, katero nam odpelje nje sestra Gustika s seboj v Belgrad, kjer je odslej angažovana tudi Matilda na kr. srbskem narodnem prizorišču. Čestitamo njej, nam pa nikakor ne, ker izgubimo na njej izvrstno, marljivo moč. — Gledé lož opozarjamo občinstvo, da je predstava na par, začetek pa ob 8. uri zvečer.

— (Odbor „Sokola“) je v svoji seji dne 9. t. m. sklenil, da se udeleži dne 31. t. m. slavnosti izročitve zastave pevskemu zboru čitalnice v Kranji, 7. septembra pa slavnosti dvajsetletnice čitalnice v Vipavi.

— (V čitalnični restavraciji) svira jutri zvečer vojaška godba domačega pešpolka štev. 17. Povod: Konec Sokolovega kegljanja in razdelitev dobitkov. Začetek ob 8. uri.

— (K volitvam na Štajerskem.) V Šent-Lenartskem okraju naših 45, liberalnih 6 glasov, v Mariborskem okraju naših 72, liberalnih 51, v Bistriškem okraju naših 29, liberalnih 24 glasov, tedaj vkupe naših 146, nemškutarskih 81 glasov. 15 glasov dvomljivih, izid 2 volitev še neznan. Naša zmaga torej popolnem gotova. Ravno tako ugodno v vseh drugih volilnih okrajih. Osem poslancev dobimo gotovo, mogoče celo deset.

— (Iz Središča) se nam 12. t. m. piše: Kandidat g. prof. Kunstek s spremljevalci bil je na

kolodvoru od predstojnika g. Davorina Čuleka z več družimi tržani radostno pozdravljen. Na kolodvor postavili so Središčani več finih voz z ličnimi konji. G. kandidat, kakor tudi drugi spremljajoči ga gospodje, b. l. so v prijaznej g. Čulekove hiši gostoljubno vsprejeti in postreženi. — Po oficijalnem delu podali smo se v znano hišo g. Cajukoviča. Tu napivalo se je vrlim Središčanom. Tudi pelo se je vmes. Slava narodnim Središčanom!

— (Iz Tinja pri Slov. Bistrici) se nam piše v 13. dan t. m.: K današnji volitvi treh volilnih mož privrelo vse polno Bistriških agitatorjev, še Sternberger in Stiger sta se gori potrudila. Pa odšli so z dolgim nosom. Izvoljeni so bili skoraj enoglasno gg. župnik Lenart, dr. J. Vošnjak in M. Vabič, posestnik. Tukaj še neso tla za šnopsa žejne duše, kakor v sosednji Šmartinski fari, ki si je včeraj zopet veliko sramoto nakopala.

— (Dr. Miroslav Tyrš), predtelovadeč „Sokola“ in profesor zgodovine utemeljnosti na vseučilišču v Pragi, je na gorenjem Štajerskem, kjer je bival s svojo obitelji, napravil pred petimi dnevi izlet na planino, od koder se ni več vrnil. Domneva se, da ga je zadela kaka nesreča, to tem bolj, ker je odšel sam. Dr. Tyrš bil je še le 40 let star.

— (Umrl) je včeraj popoldne v Ljubljani umirovljeni polkovnik Wolf pl. Wolfenberg, ki je v domačem polku dolgo vrsto let služil.

— (Umrl) je 9. t. m. g. France Rožič, duhoven Goriške škofije na svojem domu v Bali pri Kviškem. Bil je pokojnik še le 31 let star, vzgleden duhoven in zvesti sin svojega naroda. Blag mu spomin!

— (Izlet.) Več udov kranjskega obrtnega društva odpelje se jutri v Litijo, da si ogledajo ondoto tovarno in pa znani grad Bogensperk. Udeleženci snidejo se o 5. uri zjutraj na južnem kolodvoru, od koder se odpeljejo z mešanim vlakom.

— (Jako veliko uro) z nihalom dobil je z Dunaja g. Josip Geba, urar v Slonovih ulicah. Ker jednake ure ni v Ljubljani, je vredno ogledati si solidno in lepo delo.

— (Prememba posestva.) Črnomeljsko graščino (Černembelhof), dosedaj lastnino g. Antona Homača, kupil je za 26.000 gold. g. Ignacij Javornik, posestnik na Vrhniki.

— (Iz Trsta) se nam poroča o koncertu „Sokola“ v 10. dan t. m., da so se vse točke zanimljivega sporeda jako povoljno izvrševale. Posebno pohvalno se omenja Eisenhuthovo „Sokolado“, pevske zборе pod vodstvom g. Stele-ta in pa telovadbo, ki je bila toli izvrstna, da je vsakej posamičnej vaji sledilo burno priznanje. Učitelj telovadbe g. Lavrič sme s to predstavo biti vseskozi zadovoljen. Po končanem sporedu pričel je živahen ples, ki je trajal do 3. ure zjutraj. Vsa zabava bila je izredna, vendar imela je tudi svojo senčno stran, in ta je, da se „Sokoli“ pri takih prilikah preradi poslužujejo italijanščine. Ta nedostatek mora se takoj preprečiti, sicer bode iz „Sokola“ slovenskega navstal „Sokol“ italijanski, kakor je na isti način 1848. l. zamrla Čitalnica v Trstu. Čujte in pazite!

— (Šolsko) ravnateljstvo v Starem trgu na Notranjskem izdalo je na svetlo sledeče 16 strani debelo poročilo: „Razredba učencev in učenk čveterorazredne ljudske šole v Starem trgu poleg Loža koncem šolskega leta 1883/4.“ Vseh učencev in učenk vkupe je v to učilnico hodilo vlani 637.

— (Vabilo.) V spomin rojstnega dne Nj. Veličanstva cesarja Frana Josipa I. priredi mesto Črnomelj, Narodna čitalnica in prostovoljna požarna bramba dne 18. t. m. na mestnem gričku veselico po sledečem sporedu: 1. Nagovor g. mestnega župana. 2. Petje. 3. Loterija. 4. Ljudska zabava. 5. Ples, umeteljni ogenj in kres. Začetek ob 3. uri popoldne.

— (Razpisani učiteljski službi.) Na dvorazrednici pri sv. Križi pri Turnu in na novi jednorazrednici pri sv. Juriji v Izlaku. Plača po 400 gld. in stanovanje. Prošnje do konca t. m. na okr. šol. svet v Litiji.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Rajhenburg 13. avgusta. V Rajhenburgu sijajna zmaga. Izvoljen narodni volilni mož!

Dunaj 14. avgusta. „Fremdenblatt“ govoreč o sestanku Kalnokya z Bismarckom, naglašja obeh velikih držav zvezo, ki služi njijim specijelnim kakor splošnim evropskim interesom. Osnovana na spoštovanju tujih pravic,

čuva lastna prava, zabranjuje kaljenje miru in si marljivo prizadeva pospeševati vse sile, ki sodelujejo za varstvo, mir in pravni red na kontinentu. Iz tega sledi, da niti Kaluoky niti Bismarck ni mislil na aktivne politične smotre, ko sta določila sestanek za dogovore v Varzinu, temveč v delavnosti teh dveh državnikov spoznava se ravno skrb, da se preprečijo dejanja, ki bi utegnili prouzročiti evropska zaozlanja. Delo v Varzinu služilo bode miru ter bode ob enem vezi, ki spajajo Nemčijo in Avstro-Ugarsko, še bolj utrdilo, k čemur ne treba nikakešnih pogajanj. Soglasje obeh ministrov, obestranska odkritosrčnost brez zadržka sta važna faktorja za nadaljevanje mirnega dela.

Razne vesti.

(Mlad gimnazijalec.) V Bayreuthu je bil bil letošnjimi osmošolci (ali kakor tam pravijo: mej učenci višjega razreda), kateri so konci šolskega leta maturo delali, tudi jeden 38 (beri: osem in trideset) letni dijak iz Hofa. Zdej naj pa še reče kak nemški profesor, da v Nemčiji vsi dijaki z 17 ali z 18 leti že šolanje na vseučiliških končajo, mej tem, ko mej Slovenci učenci te starosti še po gimnazijah posedajo.

(On — in nobeden drugi.) Za bivanja švedskega kralja Oskarja II. v Parizu je „Figaro“ priobčil članek, v katerem mej družimi rečmi navaja formulo, s katero klicarji izvršeno venčanje švedskih kraljev za kralje norveške zbranemu ljudstvu s slovesnim glasom naznanjajo. Formula se glasi: „Ravno je bil (tu se pove ime novega vladarja) za kralja norveškega venčan, on in nobeden drugi“. Potem pripoveduje nadalje „Figaro“ sledečo mično dogodbo. Ko je bil ustanovitelj sedanje vladarske rodbine general Bernadotte kraljem venčan, sledila je svečanostni obredom tudi slovesna pojedina, katera je pa novega kralja, ki se ni mogel kot star vojak vojaškim običajem tako hitro odreči, nekako dolgočasila. Komaj se dotakne in použije nekoliko jedij, že brzo ustane od mize. Seveda morajo tudi vsi povabljeni gostje po pravilu dvorskih šeg ustati in popustiti tečne in okusne jedij. Jeden gost pa, kateri ne more svoje nevolje in jeze premagati, da je kralj tako hitro od jedij ustal in pojedino zaključil, reče ustajajoč od mize tako glasno, da so ga lahko vsi čuli: „Kralj se je najedel, on — in nobeden drugi!“

(Pesnik in plesalka.) Za časa Pariških spevoiger (oper) je kot izvrstna plesalka slovela Fanny Elssler. Ta brzonoga gospica je imela prav prostorno oblačilnico, pred katere uhodom sta stala dva velika čuvaja. V oblačilnici ni bilo videti dražih šarenic, ampak mnogo krede. Kreda pa mizi, kreda na tleh, kreda na stolah in na obleki, kajti kreda je silno potreben pomoček za vsako plesalko, da podrgne in pogladi podplate svojih črevljičkov. Pozno nekega večera pride dramatični pesnik Bural k vrlejši plesalki, katera mu vsa preplašena nasproti prihiči rekoč: „Ne vem, kaj bi počela. V gledišči imam takoj nastopiti in vso mojo kreda so mi po skrili. Vse sem že za kreda prosila, a vsak se mi je izgovarjal, da je nima. Zarotili so se zoper mene, da bi me ovirali dobro plesati. „Kaj ne, da mi Vi preskrbite kreda?“ — „Draga gospica, ne vem kje je dobiti!“ — „Pojdite, pojdite, jaz vam plačam še tako visoko ceno; jaz imam samo četr ure še časa, potem se pregrinjalo vzdigne. Jaz Vas pričakujem.“ — Bila je ura najst in vse štacune so bile že zaprte. Buralu se še sanjalo ni, kje bi dobil tako težko in željno pričakovane ogelnokislega apnenca. Odide, priteče, še predno je minulo četr ure, in prinese 20 koščkov krede seboj. — „Koliko sem vam dolžna?“ vpraša plesalka. — „Deset steklenic sladkorne vode,“ odgovori na to pesnik; „kajti jaz sem moral v deset kavar, da sem nakradel to kreda.“

(217letna mačka) je gotovo velika posebnost. Tako smo dobili pri podiranju hiše št. 4 v županijski ulici v Mariboru v nalašč za to pripravljen otlini. Mačka je seveda popolnoma suha in ima okoli vratu listek, na katerem je pisana rimska letna številka 1667. Zazidali so jo najbrž živo vražni ljudje iz praznovernih uzrokov. Pri njej je bilo tudi nekaj bakrenega denarja brez vrednosti.

Razširjeno zdravilo. Množeca se naročila na Moll-ovo „Francosko žganje (drožnik) in sol“ dokazujejo o uspešnej uporabi tega sredstva proti protinu in trganju, kilam in ranam itd. Steklenica z navodlom rabljenja 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (690—8)

Javne dražbe.

16. avgusta: 3. eks. držb. Janeza Dvornika iz Krške vasi, 2020 gld. v Krškem. 3. eks. držb. Janeza Uzniča iz Dolšakov, v Velikih Laščah. 3. eks. držb. pos. Antona Kunca iz Unca, 7561 gld., v Logateci. 1. eks. držb. pos. Antona Cimpermana iz Nared, 1170 gld., v Velikih Laščah.

izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. avg.	7. zjutraj	735-10 mm.	+ 16° C	brezv.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	735-00 mm.	+ 25° C	sl. jvz.	d. jas.	
	9. zvečer	736-20 mm.	+ 19° C	sl. szh.	d. jas.	

Srednja temperatura + 20,4°, za 0-8° nad normalom.

Dunajska borza.

dné 14 avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld.	95 kr.
Srebrna renta	81	75
Zlata renta	103	65
5% marena renta	96	15
Akcije narodne banke	859	—
Kreditne akcije	315	30
London	121	65
Srebro	—	—
Napol.	—	64 1/2
C. kr. cekini.	—	74
Nemške marke	59	50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	124
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	169
4% avstr. zlata renta. davka prosta	103	40
Ogrska zlata renta 6%	121	90
„ „ „ „ „ „ „ „	92	45
„ „ „ „ „ „ „ „	89	20
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115
Zemlj. obšč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	40
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	50
Kreditne srečke	100 gld.	179
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	214

Zahvala.

Darovalcem prelepih vencev in vsem, ki so o nepričakovani nagli smrti naše predrage soproge, oziroma matere, tašče in stare matere, gospe

HELENE KOTNIK,

blagovolili nam izraziti svoje sočutje, kakor tudi onim, ki so ranjco spremili na pokopališče, in posebno še gospodom, ki so jej na tem zadnjem potu svetili, izrekamo najsrčnejšo zahvalo.

V Ljubljani, v 13. dan avgusta 1884.

(509)

Žalujoča rodbina.

Sprejme se

proti stalni plači in proviziji v zavarovalni stroki popolnem izurjen

agent za Ljubljansko mesto.

Ponudbe: Platzagent Nr. 14 poste restante Graz. (511—1)

Dva šivalna stroja

(HOWE in SINGER)

se prodasta

(507—1)

v Spodnji Šiški št. 53.

Tuji:
dne 13. avgusta.
Pri Slovci: Zerkovitz iz Trsta. — Domer iz Brna. — Fischer z Dunaja. — Stamp iz Praze. — Scappa iz Trsta. — Hohenberger, Polak z Dunaja.
Pri Matiči: Bender z Dunaja. — Scheimer iz Budimpešte. — Mayer iz Trsta. — pl. Spierer iz Gradca. — Jančovič iz Kopra. — Hohenberger iz Trsta.
Pri avstrijskem cesarju: Jesenko iz Maribora.

Naznanjam čestitim svojim dosedanjim obiskovalcem in slavnemu občinstvu, da sem sedaj svojo

trgovino in posestva

v Lavrici in „pri Lozarji“ v Ljubljani samostalno prevzel in da bodem svoje gostilnice oskrboval z dobrim vizeljskim, dolenjskim in istrskim vinom, ter se priporočam za mnogobrojni obisk.

S spoštovanjem

Karol Lenče.

(495—2)

Lampijoni,

zračni balončki in ognjemeti.

Svetilnice za nošnjo na palicah po 6, 8, 10, 12, 18 in 22 kr. — Balonske svetilnice po 10, 12, 15, 18, 23, 28 in 45 kr. — Palice za lampijone po 2 gld. 100 kosov. — Sveče za lampijone po gld. 2,50 in 3. — za 100 kosov. — Zračni balončki po 40, 65 kr. in gld. 1.—, 1,20, 1,75, 2,25 in 3.—. Ognjemeti po originalnih fabriških cenah. — Vizberah po gld. 5.—, 10.—, 20.—, 25.—, 50.— in 100.—. Pošilja se samo z vlakom za prevoznjo užgalnih stvari zato se prosi naročiti ob pravem času. — Transparentni emblemi za telovadna, pevka in ognjegasna društva. Velikost 58x66 cm., po 50 kr., naj-finejše 75 kr. — Transparentne slike cesarske rodovine po 45 kr. in gld. 1.—. — Darilne dekoracije za strelna društva po 8—50 kr. — Cenilniki zastoj in franko. — Društva in prekupei dobé primeren rabat.

EDUARD WITTE, Wien, VI., Magdalenenstrasse 16.

Poleg gledališča a. d. Wien.

Izhaja samo malo časa, zato se prosi izrezati.

(463—4)

Poslano.

(15—24)

GLAVNO SKLADIŠTE

MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče, I kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine I želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Najboljša pima voda pri epidemijah.

Pekarija,

dobro renomirana, v večjem trgu, se dá v najem. — Kje? pove iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Naroda“. (498—2)

Polkrit „Phaeton“

za dva konja, (510—1)

uvožen in dobro ohranjen, se po ceni proda v Igriskih ulicah h. št. 8.

Mejnarodna linija.

Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvorazredni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Teutonia“, 3400 ton, v 1. dan septembra.

„Britannia“, 4200 „ — — — — —

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na Fischer & Comperz, generalna agenta, v Reki. (480—10)

Izvrstno varovalno sredstvo proti koleri.

Za one, ki bolehalo v želodeci, vojake, potnike, gozdarje, ekonome in za vsako hišo, priporočamo izvršno

grenčico českega gozda

(Böhmerwaldbitter)

iz lekarne pri Črnem orlu (Schwarzen Adler) v Plau-u. To je izvršno sredstvo proti slabemu prebavljenju in pomanjkanju teka, slabemu želodcu, gnusenju, napenjanju, zgagi, podiranju itd. po užitku mastnih ali napenjačih jedij, na potovanji, lovu, marših, in bi tedaj ne smelo manjkati pri nobenej hiši, ker je jako pogosto rabljivo in dragoceno domače zdravilo. Dobiva se v steklenicah po 50 kr. pri izdelovalci: lekarna Fran Ullmann-ove udove v Plau-u na Českem. Zalogo v Ljubljani ima lekar J. pl. Trnkoczy. (452—8)